

Agafi's fort el barret, senyora Jensen!

DIANA COROMINES I CALDERS

Il·lustrat per **CINTA FOSCH**

© del text, Diana Coromines i Calders
© de les il·lustracions, Cinta Fosch
© d'aquesta edició, Mosaics Llibres
Reservats tots els drets

Primera edició: setembre 2016
Coordinació de l'edició: Mosaics Llibres
www.mosaicsllibres.com

Disseny gràfic: Estudi Fosch
Impressió i enquadernació: Anfigraf

ISBN: 978-84-945416-1-2
DL: B 18187-2016

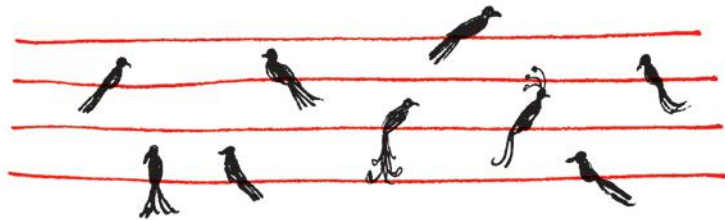
Impressió a Catalunya en paper lliure de clor
i provinent de boscos de cultiu gestionats
segons criteris de sostenibilitat.

mosaics

HI HAVIA UNA VEGADA una senyora molt i molt velleta que vivia a Dinamarca, un país del nord molt bonic a l'estiu però fred com un glaçó a l'hivern. La senyora Jensen, que de nom es deia Íngrid, feia anys que era vídua. Vivia en un poblet molt tranquil no gaire lluny de la capital, un poblet que feia olor de llenya humida, perquè era a tocar d'un bosc d'arbres prims i elegants que a la tardor recollien l'olor de pluja i la deixaven anar a poc a poc durant tot l'any.

La senyora Jensen enyorava molt el seu marit i hi pensava cada dia. Però com que sempre havia estat una persona alegre i optimista, procurava no estar trista i gaudir al màxim de les petites coses que eren al seu abast. Es llevava cada matí ben d'hora, perquè no era gaire dormilega. A més, li feia ràbia que el dia comencés sense ella; era com anar al teatre i arribar quan el teló ja s'ha aixecat i els personatges fa estona que parlen i van amunt i avall. I si passava alguna cosa interessant, mentre ella encara dormia?

Una vegada, per exemple, es va despertar quan la claror d'un matí de principis de primavera ja feia estona que entrava per la finestra, i com que no havia sentit els ocells matiners que li agradaven tant, va estar de

mala lluna durant tot el dia. La senyora Jensen no es volia perdre res, perquè per a les persones grans un dia té moltes hores i, per tal d'entendre'l tot, cal estar a l'aguait des del principi.

Quan era l'època del bon temps, sortia al jardí a llegir el diari mentre esmorzava. A vegades, però, quan s'havia acabat el bol de cereals (la senyora Jensen no tenia gaires dents, però les poques que li quedaven eren fortes i calia fer-les servir perquè no s'aflluïessin) ja s'havia cansat de llegir, perquè la lletra era molt petita i les notícies tristes. S'aixecava deixant els badalls damunt les pàgines, plegava el diari per allunyar la son i començava a feinejar a l'hivernacle. Quan el seu marit era viu a l'hivernacle hi havia raïm, tomàquets, herbes i flors. Ara també, però ella no hi tenia gaire traça i les tomaqueres s'entortolligaven amb el raïm, les flors queien de gairell i, en definitiva, allà dins no hi havia ni ordre ni concert. Malgrat tot, la velleta s'ho passava d'allò més bé, perquè mentre regava, tallava i

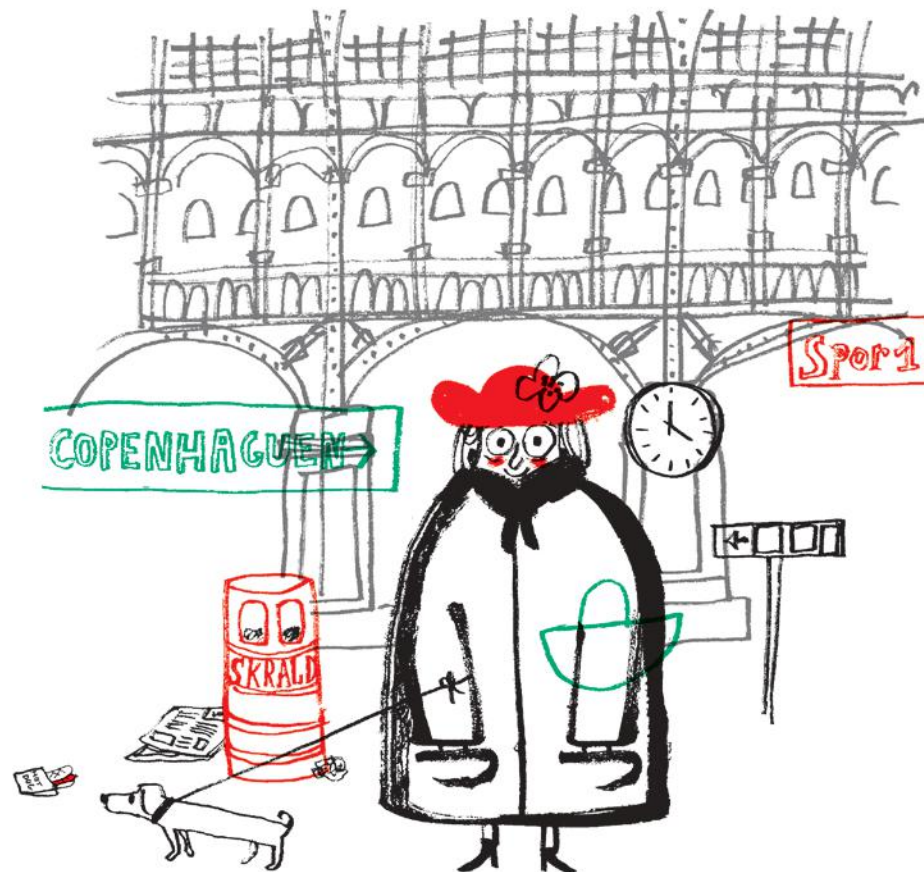
adobava la terra amb energia conversava amb les tomaqueres, que eren xerraires i sempre estaven de bon humor. A més, el seu marit hauria tingut un disgust si hagués vist que ella no s'ocupava de l'hivernacle.

La casa de la senyora Jensen no era gaire gran, però hi tenia de tot. El que més li agradava era la cuina, perquè era espaiosa i ben equipada. Quan venia el fred i les tardes es feien fosques, calia alimentar-se bé, perquè l'hivern és molt cruel i generalment no es porta gaire bé amb els vellets. La senyora Jensen no era pas llaminera, però li agradava molt fer pastissos, sobretot de crema i maduixes. El més divertit era escampar la crema damunt del pa de pessic

quan encara fumejava i, després, enfonsar-hi les ma-duixes d'una manera artística. Els dies que estava una mica trista, les col·locava fent un nas, una boca i uns ulls i, si el conjunt era simpàtic, de seguida s'anima. Un cop els pastissos eren a punt i reposaven damunt la taula, es feia difícil no tastar-los. I com que eren tan bons, sabia greu deixar que es fessin malbé! Se'ls menjava sense deixar-ne ni una engruna i, en acabat, feia una becaina al sofà fins que era l'hora d'anar a dormir.

Pels volts de Nadal, com que els dies cada vegada eren més curts i més grisos, la senyora Jensen solia anar al Tívoli, el parc d'atraccions de la ciutat, perquè allà l'hivern era més alegre. Es posava un barret de llana suau que li havia regalat el seu marit i agafava el tren. Hi havia estat tantes vegades, al Tívoli, que se'l sabia de memòria, però sempre que travessava el llindar de colors vius i llums daurades li semblava que entrava en un món desconegut ple de sorpreses

per a tots els gustos. Perquè, contràriament al que molta gent pensava, el Tívoli no era només per als nens. Els vellets també s'ho podien passar molt bé,

allà, i era una pena que no n'hi hagués més: no sabien pas el que es perdien.

Passejar pel mercat de Nadal, per exemple, era tota una aventura. Les parades petites, ben posades les unes al costat de les altres, feien tant goig que tothom s'hi apropava per veure quins tresors guardaven, i

calia ser molt àgil per mantenir-se a primera fila al llarg de tot el recorregut. La senyora Jensen sempre ho aconseguia, i quan arribava a l'última caseta de fusta, tota despenjada, el seu cistell era ple d'estrelles, espelmes i boix grèvol.

També era molt entretingut resseguir a pas lleuger els caminets que dibuixaven sanefes dins el jardí. Encara que en aquella època de l'any el fred havia espantat les flors i no se'n veia cap ni una, era un jardí molt ben cuidat i acollidor, amb tot de banes per a descansar que la senyora Jensen aprofitava de bon grat. Però quan estava cansada de debò i el fred se li

enfilava cames amunt, no hi havia res com seure a la caseta de fusta on servien te de caramel ben calent. Quasi sempre demanava bunyols amb melmelada per acompanyar el te, perquè la senyora Jensen no ho era, de golafre, però aquells bunyols eren tan rodons i els ensucraven tan bé, que era impossible passar-hi per davant i fer com si res.

El que de debò valia la pena visitar, però, era el poblat dels nans. La velleta s'hi passava hores senceres

perquè n'hi havia molts, de follets, i cadascun reclamava la seva part d'atenció amb més o menys gràcia. Semblaven ben bé de veritat, aquells ninots! Calia tenir paciència, perquè alguns detalls costaven de veure però, en canvi, eren molt importants per saber com funcionava aquella comunitat menuda. Per exemple, al balcó d'una caseta que quedava a l'ombra, hi havia un test amb flors d'un color viu una mica sospitós si es tenia en compte la capa de neu espessa que ho cobria tot. Això volia dir que en aquell poble tan curiós les estacions de l'any s'havien fet amigues i no es barallaven. La senyora Jensen també havia arribat a la conclusió que els follets que hi vivien no eren bons esquiadors. N'hi havia un que duia els esquís posats i feia cara de no veure-ho gaire clar, perquè havia perdut l'equilibri i estava a punt de caure. Un altre encara havia tingut més mala sort: ja tenia el cap enfonsat en un munt de neu i movia les cames d'una manera que feia patir. «A veure si n'aprenen i l'any que ve agafen el trineu», es deia la

senyora Jensen. Però cada any hi tornaven... es veu que eren molt tossuts.

Un dia, la velleta es mirava amb curiositat un nan que duia un regal molt ben embolicat. El follet allargava els braços per donar el paquet a una amigueta seva i, tot seguit, els tornava a enretirar, com si no acabés de decidir-se. Què hi devia haver, allà dins? Era una caixa molt grossa, per un nan tan petit, però no semblava que pesés gaire. La seva companya, que duia unes trenes gruixudes d'un color coure molt bonic, feia veure que estava molt concentrada tallant llenya però en el fons li sabia greu, que el follet fos tan cadubtes, perquè se'l mirava de reüll. Ell continuava com si res: caixa amunt, caixa avall, amb el barret vermell calat fins als ulls i tot seriós. Al cap d'una estona, però, a la senyora Jensen li va semblar que el follet començava a estar-ne tip, d'aquella pantomima. De sobte, es va col·locar bé el barret i, mirant al seu voltant, va fer un esbufec d'avorriment. Va posar-se

